COLECȚIA „POVESTIRI
ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”

426

426

ȘTEFAN ZAIDES

Paradisul celui care a sfidat lumea

****

EMANUEL REICHER

Cronică (en passant fantastică) a șahului

***

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta şi desenele interioare:
AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

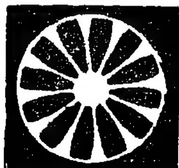
Presa mondială scrie despre ciudatele sferoide care pot nimici totul.

Aceste aparate aparţin doctorului Arberg, pentru care lucrează şi cei mai docili şi straşnici spioni — clorofilienii. Veşnic vînat de Interpol — prin bătrînul şi neostenitul comisar Costelli —, Arberg nu se simte, totuşi, un proscris. Gîndul lui este să devină „Stăpînul lumii". Acestui ţel începe să-i sacrifice totul: oameni, încrederea celui mai bun prieten al său — fizicianul Faller — şi chiar dragostea Colombinei — o tînără şi frumoasă dansatoare care se hotărîse să-i împărtăşească destinul.

În jungla Amazoanelor, sferoidele lui Faller salvează pe transfugul Pedro da Ciquaciqua.

Cititorii din străinătate pot face abonamente adresîndu-se întreprinderii „ROMPRESFILATELIA" — Serviciul import-export presă —, Bucureşti, Calea Griviţei nr. 64-66. P.O.B. — Box 2001.

Colecţia „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Ştiinţa şi Tehnica
Anul XVII
15 august 1972

ȘTEFAN ZAIDES

9. Răpirea sabinelor

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

VI.

Cînd Arberg intră în holul cel mare, îl află pe Walsen sosit în întîmpinare. Părea radios, ceea ce îl cam puse pe gînduri pe doctor. Găsi prilejul și-i șopti printre dinți : „Să nu fi făcut vreo prostie ! ..."

— Nici o grijă, bătrîne !

Totuși, veselia această ciudată a bancherului nu-i da pace. Și cînd directorul însărcinat cu creditele pe termen lung dispăru cu anumite treburi, Arberg îl strînse de braț pe Walsen și-l întrebă șuierînd :

— Ai pus la cale ceva !? Află că înainte de a se mișca cineva împotrivă-mi, vei fi un om mort.

Ochii lui Walsen pierdură brusc din strălucire. Spuse repede și speriat :

— N-am făcut nimic rău, bătrîne. Doar...

— Doar ce ? întrebă nerăbdător Arberg.

— Doar că azi dimineață, cînd lacheul mi-a adus cafeaua, i-am înapoiat-o mînios : „Rece ?! Te rog, ia-ți lăturile de aici !" Omul m-a privit surprins și...

— De ce ?

— Pentru că eu, de obicei, beau cafeaua rece ! Și cum spuneam, a ieșit contrariat, pentru ca după o clipă să revină cu o cafea fierbinte. Nu i-am mulțumit de fel, ceea ce iar l-a contrariat, și am sorbit-o imediat, de față cu el, ceea ce iar nu e în obiceiul meu...

Arberg surîse mai liniștit.

— Vasăzică, iei măsuri de securitate, bătrîne, ai ?

Cînd directorul cu acreditările se întoarse, îl găsi pe doctor explicîndu-i onor președintelui cît de mult așteptase acest credit...

10. Secretul rachetei verzi

I.

Cînd a întîlnit-o iarăşi, tînărul Greendess i-a zîmbit parcă cerşindu-i atenţia. Colombina i-a răspuns cam în silă, iar el a trecut ca în transă mai departe.

— Cam nedezvoltat băiatul ! se auzi din spate o voce, o voce arhicunocută, deşi Colombina, întorcîndu-se, nu văzu pe nimeni. N-am dreptate ?

— Ba ai ! rîse ea totuşi înciudată. „De unde a venit vocea *lui ?*" se gîndi. „Mă supraveghează, a pus ochii lui blestemaţi peste tot locul !"

Dar după cîţiva paşi se mai reculese şi rîse singură — celulele fotoelectrice, „ochii" lui Arberg nu erau puşi numai pentru ea, în orice caz, nu *numai* pentru ea !

II.

Greendess-junior îi lăsase, numai la simpla trecere pe lîngă ea, un gust neplăcut. „Un gust neplăcut ? Poate nu e chiar acesta cuvîntul, dar de cîte ori trece pe lîngă mine, de cîte ori rămîne o vreme în preajma mea sau, pur şi simplu, îmi amintesc de el, Greendess îmi provoacă un fel de repulsie... Parcă aş muşca dintr-un fruct stricat sau parcă aş zdrobi cu piciorul o ploşniţă de cîmp".

Surîse.

Dacă Faller ar fi lîngă ea, ar remarca desigur : „Dumneata, Colombina, ai început să practici un limbaj nu prea demn pentru o doamnă..."

Faller o aştepta în pragul salonului — cealaltă încăpere a biroului lui Arberg, în care se ţineau de obicei întîlnirile.

— Bună dimineaţa ! îi ură el.

— Bună ! îi spuse ea, la rîndu-i, şi-i zîmbi.

Dar figura lui Faller era departe de a mai fi — cum i se păruse ei — radioasă şi proaspătă.

— Doamnă Colombina, vrei să uiţi, pentru numai cîteva clipe, că trăim într-o lume civilizată ?

Îl privi bănuitoare :

— Adică ?...

— Vino să auzim împreună ceva.

înălță a indiferență din umeri și-l urmă.

Ieşiră pe coridor, înconjurară biroul lui Arberg prin grădină, apoi doctorul se opri. La un pas de el se opri şi ea, tot nedumerită, tot bănuitoare.

Faller dădu la o parte valurile verzi ale unei tufe, se aplecă asupra unei țevi — o țeavă ordinară, de oțel ruginit — care răsărea acolo din pămînt şi ascultă o vreme. Colombina căuta pe fața lui un semn care s-o facă să înțeleagă ceva. Cu o grimasă de dezgust, bărbatul o invită să asculte și ea.

I se păru anostă toată întîmplarea, dar ceva din curiozitatea femeiască o făcu să se supună îndemnurilor lui şi-şi plecă urechea la gura țevii.

La început nu înțelese mai nimic. Se auzea numai un zgomot confuz, continuu. Așa că vru să se ridice, dar Faller o rugă să insiste. Într-adevăr, peste cîteva clipe, cînd se obişnui, începu să perceapă inteligibil două voci.

. . . .

— Nu știu de ce, dar nu-mi vine să cred. E prea...

— Dacă-ţi spun ?! Ştii doar că nu mă îndoiesc nicicodată de cele aflate prin rețeaua mea.

— Ei, asta ar mai trebui, rosti sarcastic celălalt. După ce rețeaua dumitale mă costă o grămadă de bani, să-mi mai și furnizeze informații dubioase.

„E vocea lui Arberg", își spuse Colombina, „iar cealaltă..." șovăi ea, „pare să fie a lui..." Își înălță o clipă capul și-l întrebă, în șoaptă, pe Faller :

— Nu-i vocea lui... ?

— ...Greendess-jr ? Ba da — e chiar vocea lui ! rosti el mînios.

Colombina păru a nu fi auzit ultimele lui cuvinte ; se aplecă din nou asupra ciudatului ei mijloc de spionaj, tocmai la timp pentru a desluși, limpede, replica următoare spusă de cel despre care Faller, o secundă în urmă, se exprimase nu tocmai respectuos.

— Să lăsăm astea, doctore Arberg ! Cred că cel mai nimerit moment ca să ne însuşim planurile „Rachetei verzi" e acesta...

— Bine ! se hotărî Arberg. Ai să pleci la Rio...

— Eu ?

— Da. Îl iei și pe Faller !

— Nu prea-mi surîde compania...

— Nu te-am întrebat ! îl repezi Arberg, dar urmă ceva mai potolit : De altfel, Faller e cel mai bun pilot şi totodată singurul care ar putea discerne dacă „Racheta verde" e un bluff sau nu. El e de meserie ! sublinie sec Arberg.

— Şi eu nu ! rosti moale Greendess-jr.

— Vei proceda ca de obicei, îşi continuă Arberg ideea, prefăcîndu-se să nu fi observat aerul jignit al celuilalt.

. . . .

Colombina amorţise stînd în poziţia aceea mai mult decît incomodă. Se ridică. Făcu cîţiva paşi pentru a se destinde, apoi îl luă de braţ pe Faller şi o apucară amîndoi pe aleile parcului.

— Faller, rupse ea tăcerea, vreau să merg şi eu cu voi.

Faller o privi lung şi o intrebă :

— Trebuie să înţeleg prin aceasta că voi fi trimis şi eu la Rio ?!

— Da. Dumneata, Greendess-jr şi, cum ţi-am spus adineauri, vreau să merg şi eu.

Bărbatul rîse amuzat.

— Depinde de multe dacă ţi se va împlini sau nu rugămintea...

— Adică ?

— În primul rînd de voinţa lui Arberg ; dacă el o să îngăduie...

— O să îngăduie, n-ai nici o teamă ! Am să am eu grijă de aceasta.

Se mai plimbară o vreme în tăcere.

Apoi Faller spuse :

— Ceea ce mă miră cel mai mult — şi se opri, privind-o atent — sînt considerentele care-l fac pe Arberg să nu fie gelos nici cît negru sub unghie pe plimbările dese pe care le facem împreună...

— Poate...

— Nu, lasă-mă să termin. Oare să nu mai inspir eu nici o temere din acest punct de vedere ?

Femeia rîse. Apoi, admirîndu-i — poate pentru prima dată — statura atletică, chipul cu trăsături ferme, ochii vii, albaştri, dar din care radia o altfel de lumină decît din cei ai lui Arberg, spuse :

— Eu cred că ar trebui să se teamă de dumneata... din punctul de vedere pe care l-ai exprimat, desigur.

— Atunci mi-ajunge! Era vădit mulțumit de cele auzite din gura ei. Totuși adăugă: Încrederea oarbă a lui Arberg în mine mă neliniștește și, de ce să n-o recunosc, mă jignește, mă degradează față de mine însumi. E, poate, ciudat să gîndesc astfel, dar... vezi...

Simțămîntul nou, plin care o cuprindea tot mai mult pentru Faller o bucura, dar o și durea. Ruperea de Arberg n-avea să fie ușoară. Era întîia și cea mai puternică dragoste a ei pentru un bărbat. Își aminti de o legendă orientală după care oamenii s-ar lega între ei cu miile de fire nevăzute ale prieteniei, chiar cînd ea se transformă în dragoste... La despărțire, aceste fire se întind tot mai mult, și în cele din urmă se rup. Pînă atunci însă, inimile ce fuseseră legate de ele sînt îndurerate, iar durerea plînge pe acele strune vii un cîntec amar și trist...

Avea să renunțe atît de ușor la el? O, dacă i-ar fi putut reproșa necredința față de ea! Dar în acest domeniu Arberg era de neatins. Nici cea mai mică îndoială n-avea Colombina în această privință — deși colonia mai număra și alte femei, multe dintre ele frumoase și inteligente.

„Nu, numai despotismul lui... sîngeroasele-i apucături din ultima vreme..., neomeneasca-i sete de putere... Numai acestea mă pot îndepărta de el."

Căută să-și alunge gîndurile negre. De aceea schimbă vorba, deși, desigur, nu fără interes și în această direcție.

— I-am auzit discutînd despre o rachetă verde. Știi despre ce-i vorba?

Faller tresări, parcă surprins, dar răspunse imediat:

— E o chestiune mai veche. Greendess-jr a aflat că la Rio de Janeiro lucrează inventatorul unei rachete de tip nou, tocmai această „Rachetă verde", al cărei motor, bazat pe un principiu cu totul inedit, dezvoltă o viteză dublă față de cea pe care o obținem noi pe cel mai recent sferoid.

Se așternu o tăcere îndelungată, pe care Colombina o rupse cu o nouă întrebare:

— Aș putea să știu și eu ce a înțeles Arberg cînd i-a spus lui Greendess: „Procedează cum ai mai procedat"?

Doctorul vru să-i răspundă că întrebările ei amintesc de un interogatoriu. Renunță însă și se închise parcă și mai mult în sine.

La început, Colombina nu-și dădu seama cu ce îl va fi supărat pe Faller. Oare tonul ei imperios să fi fost de vină ? Într-un fel, se asemăna destul de bine cu Arberg : nici ei nu-i plăceau răspunsurile incomplete sau evazive ale subalternilor. Numai că Faller nu-i putea fi ei subaltern, mai ales de cînd prietenia pentru el crescuse pe măsură ce-i sporeau îndoielile cu privire la Arberg. Parcă înseninată de înțelegerea situației, Colombina se mulțumi să-l tachineze :

— Taci cam mult cînd ești cu... mine... Și-i surîse puțin ironic, puțin provocator.

Ceea ce nu se poate spune că Faller ar fi așteptat din partea ei, și mai ales în acele clipe !

— Doamnă, răspunse el încurcat, nu știu ce să mai cred despre dumneavoastră...

— Crede orice, dar te rog să-mi răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o...

— Adică, de ce tac atunci cînd...

— Nu, nu la aceasta — știu că ți-ar fi greu ! —, ci la cea dinaintea ei : ce înțeles acordă Arberg cuvintelor date drept consemn lui Greendess : „Să procedezi *ca de obicei*" ?

Faller o privi lung cu ochii lui albaștri, oarecum plutind veșnic într-o ceață a inocenței, oarecum nedumeriți, apoi ridică arătătorul mîinii drepte și-l purtă grav, ca pe un cuțit, în regiunea gîtului, făcînd semnul atît de ușor de înțeles pentru oricine.

— Glumești ?! rosti, neîncrezătoare, Colombina.

— Ar fi bine, murmură Faller.

III.

Almiro Martines de Freitas abia fusese angajat gardian de noapte la birourile uzinei. Era un tip — cum le place oamenilor să spună. Înalt, legat la trup, cu o figură pe care, chiar și atunci cînd rîdea, se putea citi hotărîrea, Almiro lucrase pînă de curînd în poliție. Cîștiga bine, își cumpărase o casă la marginea orașului și nici nu prea se omora cu slujba. Cum s-ar spune, era fericit.

Almiro Martines de Freitas se și obișnuise cu această fericire. Singurul lucru pe care îl accepta greu era pistolul mare, automat, de care n-avea voie să se despartă nici pentru o secundă în timpul serviciului. I se spusese însă că, păzind tezaurul tehnic din birourile uzinei — lucru pentru care i se plătea un salariu dublu decît cel pe care îl avusese în poliție ! —, se cerea nu numai o seriozitate completă, nu numai un fierbinte patriotism, nu numai o temeinică pregătire fizică și de... luptă !..., ci și o armă bună. Ceea ce, dacă stăteai și gîndeai, cam așa era.

Acum, în noaptea senină și răcoroasă, Almiro făcea al doilea rond și se chinuia să ghicească unde se aciuise blestematul acela de Juanito, colegul său cu care împărțea serviciul de noapte, de nu-l putea descoperi nicăieri.

Venea din partea cea mai întunecoasă a curții, și lumina puternică din fața intrării principale îi cam stingherea vederea. Așa că, zărind la marginea conului de raze, pe care-l arunca becul enorm, un obiect portocaliu, strălucitor, se frecă la ochi nedumerit, mai privi o dată ; și abia cînd crezu că vede mai limpede, se dumiri că în direcția aceea nu se mai afla nici un obiect ! „Ciudat !“ își spuse. Deși s-ar putea ca lumina asta afurisită să mă fi înșelat... Dar nici nu-și termină bine gîndul că obiectul acela portocaliu se ivi din nou. Era în același loc în care îl văzuse și prima oară. O masă mare, gelatinoasă parcă, străvezie, de formatul unei cești de cafea răsturnată.

Privi buimac vreme îndelungată. Nu-și putea da seama deloc ce putea fi, pentru că „ceașca“ portocalie aci dispărea, aci reapărea, înfiripîndu-se sub ochii lui parcă din fum, din nimic.

— Jesus Maria !... se cruci omul. Dar anii îndelungați în slujba poliției tot îl învățaseră ceva. Pregăti automatul și, precaut, ocoli conul de lumină. Se strecură în preajma mai mult decît ciudatei apariții și reuși să se apropie la numai douăzeci de pași. Văzu cum, din partea opusă aceleia în care se afla el, ființe omenești soseau precipitat și escaladau o mică scară de pe care intrau în ceașca-fantomă. Almiro trase piedica automatului, și zgomotul infim făcut de această operație se pierdu într-un șuierat asemănător cu cel produs de jetul unei rachete. Numai că de o intensitate mult mai mică. În clipa următoare, frunzele umede — peste noapte plouase — ale tufei

sub care se ascunsese paznicul tresăriră ca atinse de o boare, și Almiro își dădu seama că năzdrăvanul musafir se înălța la cer.

Disperat, trase exact în momentul în care ciudatul obiect se și ridicase la vreo zece metri de pămînt. Rafala — Almiro își dădu seama perfect de acest lucru — își atinsese ținta. Cîteva clipe obiectul înțepeni brusc în aer, spre stupefacția și bucuria omului de jos, dar imediat se transformă într-o sferă incandescentă, care-l orbi.

IV.

Colombina auzi lătratul rafalei. Simți și ușoara descărcare magnetică a navei cînd respinse ploaia de gloanțe. Toate acestea o absorbiseră într-atît încît nu observă gestul lui Greendess, care apăsase pe descărcătorul de plasmă. Văzu numai urmarea — lumina aceea orbitoare care spintecă noaptea — și-l văzu, de asemenea, pe nenorocitul acela de paznic trîntit la pămînt.

Se repezi la tînărul de lîngă ea, care mai tremura încă sub impulsul emoțiilor prin care trecuse :

— De ce ai făcut-o, monstrule ?!

Greendess o privi indefinit, ca pe cineva sosit de pe altă lume. Bîigui :

— Nu-nțeleg...

Atunci îl pocni zdravăn cu palma peste față. O dată, de două ori, de trei ori... Îl pocnea sistematic, și Greendess, zăpăcit, luat prin surprindere, nu reușea încă să se apere.

— Colombina, lasă-l ! urlă, de la bord, Faller.

Dar femeia nu-l auzi sau se prefăcu a nu-l fi auzit. În clipa următoare însă tot se opri. Degetele lui Greendess o cuprinseră de încheietura mîinilor ca într-un cleşte de oțel, o imobilizară și o traseră la el în brațe. Avea niște mîini reci și lipicioase. Un rînjet triumfător îi schimonosea acum chipul. Își apropie fața de cea a femeii și, continuînd să se hlizească, cu obrajii vineți de acum de loviturile primite, îi vorbi :

— Mîinile acestea... Mînuțele acestea... făcute să mîngîie, nu să bată... Mînuțele acestea...

Faller strigă iar :

— Las-o, Greendess !

Dar, la fel cum nu reacționase la strigătul său femeia, nu reacționă nici Greendess, care continuă s-o rețină în brațele sale pe Colombina.

Atunci Faller părăsi bordul. Se apropie de fotoliul în care cei doi se mai luptau încă. Lipi gura pistolului de tîmpla lui Greendess. Trase. Colombina, care i se mai afla în brațe, simți zvîcnitura trupului, crisparea de moment a degetelor lui, care se desfăcură lent, moi din jurul mîinilor ei, apoi...

V.

Arberg nu era nici măcar furios. Era numai nedumerit și, de ce să n-o recunoaștem, îndurerat. Cum de se putuse întîmpla acest lucru ?! se întreba el mereu. De mult nu mai primise o asemenea lovitură.

— Nu înțeleg, Faller, nu înțeleg și pace ! Cum de s-a lăsat Greendess împușcat ?! Dacă n-aș fi citit în ziare, aș fi crezut, pur și simplu, că vreți să faceți o glumă proastă... Se plimba de colo-colo, ca un leu în cușcă. Ei, ce zici ?

— Ce să zic, făcu Faller depărtînd brațele neputincios, asta a fost...

— Dar de ce nu i-ați luat cadavrul ?!

Faller făcu iarăși gestul dinainte.

— Doar ți-am explicat : se iscase larmă, ar fi urmat să ne dăm în vileag... Crezi că pentru un cadavru merita să pun în joc viața Colombinei, dacă de a mea puteam face abstracție ?

Arberg făcu semn că, în sfîrșit, a înțeles. Continuîndu-și însă plimbarea-i agitată prin încăpere, mîrîi :

— Cadavrul acela fusese cel mai bun agent al meu, cel mai credincios...

Se întoarse brusc către ei.

— Barem ați reușit să-l ucideți pe inventator sau...?

Răzbătuse atîta cruzime în glasul său, încît Colombina se cutremură.

— Da, spuse rece Faller. I-a făcut Greendess de petrecanie...

— Bine, în felul acesta le mai întîrziem o vreme realizarea rachetei. Ah, dacă aș fi avut planurile !...

Arberg se îndepărtă abătut.

Colombina, care tăcuse tot timpul, se apropie de Faller.

— Îţi mulţumesc !

Bărbatul înclină uşor din cap.

— Te poţi baza pe mine ! rosti ea, învăluindu-l cu un zîmbet în care vibrau deopotrivă tandreţea şi complicitatea.

11. „Frumosul Paris"

I.

Naufragiul său a survenit nu prea tîrziu după scurta escală din Canare.

În dimineaţa zilei de 28 iunie, Jo Amhoneywill se afla pe puntea din spate a vasului şi aştepta ivirea zorilor...

II.

— Amhoneywill ! Numele unei familii celebre, nu?

— Dar, mai ales, foarte bogate ! Premiul pus de Interpol pentru capul dumneavoastră el îl plăteşte. Şi mai mult decît atît : unul dintre punctele programului său electoral e să ne combată, cu toate forţele, pînă va izbuti să ne distrugă.

Un rictus îi înrăi expresia feţei. „Aşadar, încă unul care îmi stă în cale în lupta mea pentru stăpînirea lumii..." Arberg însă nu-şi spuse cu glas tare gîndul. Se mulţumi să întrebe laconic :

— Şi ?

— Va trebui să-l facem să vadă moartea cu ochii !

Arberg îl privi întrebător :

— Crezi ? Cuvîntul însă îl rosti de parcă ar fi spus : „Desigur !", ceea ce pricepu şi McKormack şi se simţi încurajat, căci spuse :

— Da, e mult mai bine. Şi mai practic ! Ucis, ne scapă printre degete. Speriat de moarte, rămîne al nostru. Am aranjat, de altfel, totul.

— Ei !?... se minună doctorul, ceva mai vesel. Și cam ce ai pus la cale, băiete ?

Fu rîndul lui McKormack să zîmbească enigmatic.

— Dacă v-aș divulga un singur amănunt, ați putea ghici restul...

— Nu ! Nu vreau să ghicesc restul, protestă Arberg. Îți acord libertate de mișcare, dragul meu. Îmi ajunge acel mic amănunt...

— Catarama curelei de la pantaloni ! rosti plin de miere McKormack. Sub privirea sceptică a lui Arberg continuă : Ei, bine, i-am înlocuit-o pe cea de aur, originală, cu una de oțel aurit.

— Da, rîse doctorul, deși nu-i prea nou scenariul, poate să iasă ceva interesant. Dă-i drumul !

III.

În dimineața zilei de 28 iunie, Jo Amhoneywill se afla pe puntea din spate a vasului și aștepta răsăritul soarelui, acel spectacol minunat pe toate mările lumii.

— E abia 6, spuse el, privindu-și ceasul-brățară, dar, simțind cum, cu o putere nevăzută, oceanul îl atrăgea în abis, se crispă cu mîinile de parapet. Zadarnic. După sforțări bezmetice, se dădu bătut. Amețit, epuizat, se prăbuși de la 20 de metri în ocean.

Cînd ieși la suprafață, odată cu prima gură de aer, i se înfipse în minte un gînd, un singur gînd : „Trebuie să înot în direcția de mers a vaporului. Trebuie..."

Începu o temerară luptă pentru supraviețuire, în vreme ce ochii săi vedeau micșorîndu-se la orizont pupa vasului „S.A. Vaal", de pe care se prăbușise.

. . . .

— Ei, și acum ? întrebă doctorul Arberg. Era mulțumit, într-un fel, de aranjamentele lui McKormack.

— Acum începe circul, rîse acesta. Atenție-e-e...

Coborîră în vrie.

Singur pe întinderea albastră, Jo trăgea nădejdea că, încercînd să se mențină cît mai mult și cu minimum de efort la suprafața apei, plutind așa cîteva ore... poate că Hellene, observîndu-i lipsa... sau, poate, vreun vapor...

Înotînd, își imagina fel de fel de lucruri : cum va da Hellene alarma, ce va face căpitanul, ce vor spune ceilalți călători, dacă se va ordona înapoierea vasului pentru a-l căuta, cum va decurge căsătoria fratelui său în Anglia, la care fusese invitat și înspre care se îndrepta... Adică voise să se îndrepte !

„Totul e să nu mă las cuprins de deznădejde..."

Își aminti de rechini și simți cum îl părăsesc puterile. O sudoare mai rece decît apa oceanului îi frigea ochii.

De sus, McKormack și Arberg observară în aceeași clipă că Jo e pe cale să se afunde definitiv în adîncurile verzi ale morții.

— Fii atent ! strigă, repezit, Arberg.

— N-aveți teamă, îl liniști McKormack și, îndreptînd spre naufragiat o rază magnetică, îl săltă ușor din brațele fluide ale oceanului, care-l învăluiseră, moi și somnoroase.

— Așa, aprobă doctorul.

McKormack rîse iar.

— Ei ? îl întrebă din priviri Arberg.

— Știți cu ce seamănă situația de acum ? Jo parcă ar trece Canalul Mînecii înot într-o competiție sportivă, iar noi...

— Îi asigurăm securitatea ! izbucni în rîs Arberg.

Șirul gîndurilor lui Jo apucară iarăși pe un făgaș fericit. Se văzu salvat, fotografiat pe paginile marilor ziare și magazine de duminică, erou de film. „Aceasta o să-mi servească și în alegeri !", se încurajă singur. Dacă n-ar fi fost durerea aceea acută, care-l săgeta în abdomen !... Durerea fu, la început, ca aceea pe care o resimți în urma unei lovituri, apoi crescu treptat — cu mici intermitențe — și, după o vreme, naufragiatul nu mai fu în stare să se gîndească la nimic. Nici nu mai realiza faptul că nu poate gîndi. Înregistra numai automat consecințele acelei dureri persistente : îi era imposibil să mai facă pluta, să înoate craul, nu mai reușea nici măcar să schițeze brasul... Ciudat însă, se trezi meditînd în rarele clipe de conștiență : deși nu mai înota aproape de loc, continua să înainteze — „curentul probabil" —, iar de scufundat nu se scufunda nici măcar atunci cînd înceta orice mișcare de înot !

Intr-o sforţare supremă privi ceasul : era 12. De şase ore se afla în ocean, singur, la voia întîmplării.

McKormack îi spuse şefului său :

— Păcat că nu putem înregistra ce se petrece în creierul lui Jo. Bietul om ! Ce-o fi zicînd el că de atîta vreme nu mai face nici o mişcare şi, totuşi, nu se îneacă ?

Hohoti ca la o glumă bună, dar Arberg nu-l apostrofă. Dimpotrivă, zise :

— Sst ! Auzi ceva ?

McKormack trase atent cu urechea.

— Da, parcă a început să cînte...

McKormack roti un buton şi în sferoid vocea — destul de firavă, de altfel — a lui Amhoneywill se auzi clar ; cînta „God save the Queen“ *.

— Ce i-o fi venit ? se arătă Arberg mirat.

— Se vede că i-a priit odihna, rîse McKormack.

În clipa aceea, Amhoneywill schimbă melodia şi începu să cînte un marş nupţial.

— Ei, nu, că e teribil ! făcu Arberg.

— Să-l scufund niţel ? întrebă celălalt.

— Nu, nu, lasă-l în plata cerului...

— Asta ar însemna să-l las să se înece, rîse McKormack.

La orizont se ivi un vas. Amîndoi reacţionară în acelaşi timp.

— E „S.A. Vaal“ !

Hellene — ori poate altcineva — dăduse alarma. După manevra de întoarcere, „S.A. Vaal“ l-a căutat pe Amhoneywill îndelung, cu răbdare, dar fără speranţă, ore în şir. Şi acum, iată, Jo era săltat la bord.

— Frumosul Paris o regăseşte pe frumoasa Elena, rînji Arberg cu răutate.

IV.

După ce trecu de vamă, Jo Amhoneywill o luă la braţ pe Hellene şi respiră lung, satisfăcut.

— Ce zici, Londra !? spuse el. Mai credeai că o să ne vedem aici ?

Hellene zîmbi. Apoi vru să spună ceva, dar fu întreruptă de un individ cu ochelari negri, ca de orb, care le tăie calea.

* Imnul naţional britanic.

— McKormack ! exclamă Jo.

Individul surîse.

— În carne și oase.

Apoi, după ce îl examină îndelung pe Jo :

— Ți-a priit... „plimbarea“ pe mare ?

Jo îngălbeni.

— Așadar... spuse el moale.

— Exact ! completă McKormack. E opera noastră. Plătești ?

Amhoneywill se așeză sfîrșit pe o canapea :

— Cît ?

McKormack i se apropie de ureche și, în vreme ce Hellene îi privea uimită, șopti :

— Tot zece, dar acum în lire...

— În lire ? repetă Jo. Dar, deodată, stiloul lui începu să alerge pe hîrtia cecului, lăsînd în urma sa litere clare albastre : „Zece milioane de lire sterline pentru prezentatorul acestui cec“. Apoi semnă repede, rupse din carnet foaia și i-o înmînă lui McKormack.

McKormack o luă, o flutură triumfător prin aer, zîmbi, apoi dădu să plece. Se întoarse brusc din cale, se scotoci prin buzunare și, găsind, pesemne, ceea ce căuta, îi întinse lui Jo un obiect.

— O... cataramă ?! spuse acesta vădit contrariat.

— Da, schimbă-ți-o ! E a ta. Cea... originală ! Și, rîzînd cu subînțeles, McKormack se pierdu în mulțimea care fremăta în imensa gară maritimă.

12. „Vă urăsc, oameni!“

I.

„Cît e de greu să uităm trecutul ! El este izvorul remușcării, al recunoștinței, al răzbunării...“

Un zgomot abia perceptibil întrerupse gîndurile lui Faller. Se întoarse. Privi în jos pe aleea umbrită de castani pe care venea, ușoară, Colombina. Îi admiră — în

tot timpul cît femeia se îndreptă spre el — trupul subțire, părul negru, ondulat de la maica natură, iar cînd se apropie mai mult, ochii mari, ușor migdalați.

Se opri la doi pași de el, agitată.

— S-a petrecut ceva rău ?! o întrebă el alarmat.

Deși se vedea că se stăpînește, buzele tremurătoare, tresărirea nervoasă a genelor și respirația ei grea îi trădau tulburarea.

— Te rog..., ia loc !

O așeză cu mîinile lui puternice pe lemnul tare al unei bănci de grădină.

— Ei ? își arcui el sprîncenele a întrebare, cînd o văzu ceva mai liniștită.

Ea smuci nervos un petic de hîrtie din mîneca rochiei. Faller îl despături imediat.

Era un afiș — un fluturaș dintr-aceia atît de des folosiți de reclama din avioane, care nu de mult erau aruncați peste marile orașe. Acum, în plină epocă de reclamă electronică, un asemenea afiș părea desuet.

— Citește... bîiguiră buzele ei. Era palidă.

Faller citi :

— *„Oameni, vă urăsc !*

Am luptat atîta pentru voi și răsplata mi-ați dat-o în hăituieli și ură de moarte. V-am tolerat hăituiala, dar nu vă pot ierta ura. Nimeni, vreodată, în istoria acestui glob, n-a făcut pentru oameni cît am făcut eu !

O armă înspăimîntătoare de care dispun m-a făcut Stăpînul lumii. Și sînt ! Vă judec, așadar, cu dreptul celui mai tare — de moarte și de viață asupră-vă !

Nu, nu vă voi distruge pe toți, dar cei ce-mi vor simți mînia vă vor face să-mi primiți stăpînirea ca pe o izbăvire. Va fi — vă jur ! — o stăpînire de cu totul alt tip decît cele cunoscute de omenire. Nu veți muri de foame ; nu veți muri de boli ; nu veți pierde cu nimic privilegiul de a fi oameni. Mă veți asculta orbește însă. Eu sînt cel chemat să vă salveze de la pieirea către care singuri vă îndreptați și vă voi salva prin foc și spadă, căci este nevoie de foc și de spadă pentru a o face.

STĂPÎNUL LUMII“

II.

— E nebun ! fură primele cuvinte rostite de Faller.

— E nebun... rosti moale, cu durere, Colombina.

„Îl iubește“, îl munci un gînd pe Faller auzind-o. „Îl mai iubește încă“, își spuse el aproape revoltat.

Rămaseră o vreme tăcuți. Femeia își ascundea cu greu zbuciumul, iar el, desprins parcă de ceea ce se întîmpla în jurul său, se avînta năuc către alte lumi, pe care singur și le făurise, dar pînă la care nu i-a fost dat să ajungă. Îl învălui tristețea. Erau momentele lui de revoltă. Gîndurile îl purtară la anii tinereții : anii visurilor înalte. Căci rămăsese un visător singuraticul Faller. De pe tărîmul acestor visuri nimerise, subit, în mreaja visurilor țesută de Arberg. Îl apropiase de acesta afirmația lui că „vor instaura prin forța tehnicii o lume fără necazuri, fără morți năpraznice și fără popoare chinuite de foame, ori de ambiții de cucerire, ori de ură pentru trecuturi negre și neuitate“. Era o religie nouă, deși cu scopuri mărturisite și de altele înainte, dar căreia Faller socotise că e bine și necesar să-i fie apostol. Ciudat însă, nu mai aveau nici o vrajă toate aceste amintiri. Unde au rămas promisiunile lui Arberg ?! Colombina oftă din rărunchi, îl privi lung pe Faller în așteptarea unei mărturisiri, iar el își dădu seama de această mută chemare. Și cîte n-ar fi avut el să-i spună ! Cum și-ar fi putut însă deschide sufletul cînd, fără îndoială, Colombina îl mai iubea, și încă atît de pătimaș, pe El ?!

— Crezi că va trece la fapte ? se hotărî, în sfîrșit, s-o întrebe.

— O, desigur !

— Totuși, poate...

— Parcă nu l-ai ști ! Sferiodele 6 și 9 au și fost pregătite. De cum s-or întoarce 3, 4 și 7, care au plecat cu fluturașii, cele două își vor lua zborul. Va fi cumplit, Faller ! izbucni ea în plîns.

— Liniștește-te, o cuprinse el cu un braț de după umeri, mîngîindu-i ușor părul lung. Nu poate face gestul ăsta, înțelegi ? adăugă el. Nu-l poate face. Nu poate fi atît de nebun.

Colombina îl privi nedecis. Apoi întrebă :

— De cînd nu te-ai văzut cu el ?

— De două luni.

— De două luni... repetă ea tărăgănat. E mult de atunci...

— Ştii, ne cam certam în ultima vreme... şi am crezut că, punînd între noi un timp de limpezire şi de înţelegere pentru fiecare, ne vom împăca mai lesne... căută el o scuză. Speram că... pricepi ?... toate acestea sînt... simple rătăciri... că... Dar de ce mă-ntrebi de cînd nu ne-am văzut ?

— Credeam că numai tu mă poţi face să pricep cum de a... înnebunit... Nici înainte nu era el prea teafăr — îmi dau acum seama —, dar în ultima vreme... Ieri, de pildă, m-am dus la el. Am vrut să intru, dar uşa nu mi s-a mai deschis. M-am apropiat atunci de robotul-portar şi am spus în difuzor : „Eu sînt, Colombina !“ Dar uşa tot nu s-a deschis. În schimb, robotul mi-a trîmbiţat în urechi : „Trebuie să aveţi o cartelă perforată cu cifrul lui Phil Kraydon dacă vreţi să intraţi. Toată lumea se anunţă mai înainte de a intra la doctorul Arberg“. Pricepi ?

Faller ridică din umeri ; nu pricepea.

— ...M-am întors la mine şi am vrut să vorbesc prin telcafon cu Arberg. Cine crezi că mi-a răspuns ? Phil Kraydon. „Ce doriţi ?“ m-a întrebat şi parcă îl vedeam cum îşi deplasa cu greu trupul de rinocer. „Scuzaţi-mă, i-am spus, am nimerit din greşeală... voiam să obţin legătura cu doctorul Arberg“. Şi am închis. Numai că, după exact o clipă, m-a chemat Kraydon : „Să ştiţi că n-aţi greşit, dar de două zile toate telcafoanele sînt legate direct cu mine ; prin mine însă veţi putea căpăta o audienţă la doctorul Arberg“. Auzi ? o a-u-di-en-ţă ! Am întrebat uimită : „Cum aşa, o audienţă ?!“ „Cum aţi auzit, doamnă“, mi-a răspuns el. „Timpul doctorului Arberg e atît de măsurat !... Şi apoi, el e Stăpînul lumii, doamnă, nu vă gîndiţi ? Cum s-ar putea intra la el neanunţat ?!“ Înţelegi, Faller ? Poţi să înţelegi ceva ?

— Ticălosul ăsta de Phil Kraydon ! se ridică Faller de pe bancă. I s-a strecurat în suflet, ticălosul, şi acum îl joacă cum vrea el.

— Crezi ? se zbuciumă Colombina.

— Precis. Ah, şi numai eu sînt vinovatul ! Dacă nu-l părăseam, Arberg n-ar fi admis niciodată ca imbecilul ăsta cu mutră de savant să-i stea în preajmă... Mă duc la el !

— La Kraydon ?
— Nu, la Arberg... să-i vorbesc !

13. Faller e rănit

Îi venea greu să recunoască, dar se lăsase tîrît în mocirlă de Arberg. De „sceleratul Arberg", cum îl botezase în ultima vreme presa... „Pînă cînd crede acest așa-zis doctor că își va putea continua crimele nepedepsit ?" își aminti Faller un titlu care-i pricinuise multe nopți de coșmar.

„Crimele lui Arberg" ? Erau însă numai ale lui ? Dar adjunctul lui Arberg n-avea nici o vină ? Ba da, și cît de îngrozitor fusese acel răstimp în care, desprinzîndu-se din mreaja minciunilor lui Arberg, și-a dat seama că era, de fapt, complice la toate fărădelegile săvîrșite ! La început, imensa lui vină l-a copleșit. Mai ales că nu vedea cum l-ar fi putut înfrunta de unul singur pe acela care se voia „Stăpînul lumii". E drept că, în ultima vreme, putea spera la ajutorul Colombinei. Dar ea oscila încă între iubire și oroare... Pînă la sfîrșit salvarea a venit tocmai de la aceia cărora, ca unealtă a lui Arberg, le pricinuise atîta rău. El însuși rămăsese uimit cît de izbitor îi semăna cel prezentat sub numele de Colio Fernandez. Dar o cicatrice care-i brăzda obrazul părea o piedică serioasă în realizarea planului lor. „O să-i mai adaug una, doctore Faller !" îl liniștise cu un zîmbet sosia lui...

Faller își întrerupse gîndurile. Sferoidul aterizase lent în peticul de lumină strecurat prin acoperișul de stejari.

— Hello, domnule ! îl chemă Colombina.

El își ridică privirile și întîlni zîmbetul ei cald, întrebător.

Surîse și el, vinovat. Apoi ieși din sferoid. Afară, noaptea subpolară, cu luna sticlind sinistru dintre scama norilor.

— Să fii prudent, Faller ! îi șopti femeia.

Răspunse neliniștii ei printr-o înclinare ușoară a capului, aparent calm, dar frămîntat de ceea ce avea să se-ntîmple în curînd.

Odată singură, Colombina se trezi cuprinsă de valul unor întrebări mai vechi. Una dintre acestea era purtarea tot mai ciudată, în ultima vreme, a lui Faller, răceala lui vizibilă față de Arberg, dezinteresul cu care începuse a privi activitatea bazei de care, într-un fel, era la fel de răspunzător. De ce ?

Îi pusese și lui această întrebare, dar el se mulțumise să dea semnificativ din cap și să spună evaziv :

— Bătrînețea, bătrînețea... a rîs el în silă. Și viața, viața asta !... și a arătat plictisit în jur. Și, iar, după cîteva clipe de meditație : Și oamenii, vezi, oamenii, care; nu de puține ori, m-au mințit, m-au dezamăgit. Da, da, cred că oamenii sînt cel mai mult vinovați... Și, apoi, om sînt și eu, nu ?

Frunzele veștede tresăreau ușor sub pașii femeii, umbrele copacilor se făceau tot mai dense și gîndurile ei, în liniștea aspră, i-au pus deplin stăpînire pe atenție. „Vasăzică, bătrînețea... și viața... și oamenii... Bătrînețea ?! Nu, asta nu ! Faller nu împlinise încă 55 de ani. Viața ? Și oamenii ? Ei, da, poate aici trebuie să fie căutată cauza ciudatei lui schimbări..."

Își aminti de primele ei întîlniri cu Faller. Era veșnic nedespărțit de Arberg, era veșnic animat de dorința de a discuta, părea veșnic dispus să curteze femeile. Da, acela de atunci era, negreșit, un alt Faller, o altă sete de viață îi aprindea simțurile și-i ordona faptele. Astăzi însă...

Zgomotul pașilor lui se stinsese de mult pe cărarea ce se pierdea în adîncul pădurii. Departe, undeva în direcția în care dispăruse Faller, se auzi un strigăt asemănător celui pe care îl scoate jaguarul cînd își adulmecă prada, dar mult mai slab. Îl ascultase și în nopțile calde ale Amazoniei, deci nu se putea înșela. Și deodată Colombina simți că e singură, singură în mijlocul acestei păduri atît de reci, care parcă o pîndea cu milioanele ei de făpturi, și femeia intui dintr-o dată cît de singură poate fi și cît de neajutorată, cu toată supertehnica pe care o avea la dispoziție. „E de ajuns un jaguar... sau să calc acum pe un șarpe veninos și sînt pierdută", își spuse. „Oare în pădurile subpolare or fi existînd jaguari ?". Rîse : „Cît de puține știu despre lucrurile cele mai elementare ! În schimb, am la dispoziție un sferoid pe care știu să-l conduc încotro și cînd mi-e voia !".

Gîndurile ei treceau de la una la alta, fără odihnă, ameţitor. Se simţea obosită. Îşi aminti cum Arberg îi teoretiza adesea că femeia — femeia în genere — e incapabilă de mari hotărîri, tocmai pentru că nu-şi poate concentra atenţia... gîndurile... asupra unui lucru anume. Se supărase de fiecare dată auzindu-l debitînd asemenea „enormităţi“ — cum le numea ea. El se mulţumea să conchidă impasibil : „Ştiu bine că în adîncul sufletului tău îmi dai dreptate !“. Dar oare îi dădea ea, într-adevăr, dreptate ?

O lumină ciudată se iscă brusc deasupra pădurii — probabil destul de departe —, şi detunătura unor explozii, înăbuşită de perdeaua verde a codrului, ajunse pînă la Colombina.

— În regulă, a reuşit ! fu primul ei gînd şi se mai linişti.

Zgomotul sacadat al unei mitraliere, alte cîteva explozii îndepărtate, dar îndeajuns de perceptibile pentru urechea ei la pîndă, o speriară din nou. Acolo unde Faller plecase să lupte şi, poate să moară, treburile nu păreau încă limpezite.

Se temea pentru viaţa lui Faller aşa cum niciodată pînă acum nu se mai temuse pentru nimeni altul. Dar îi era şi ciudă pe el. Cînd a aflat că pleacă în această din urmă misiune, Colombina a fost sigură că era o maşinaţie a lui Arberg, care astfel voia să se descotorosească de un rival. Bazîndu-se pe dragostea pe care i-o arăta „stăpînul“, dar şi cu gîndul de a i-o pune la încercare, ceru să ia şi ea parte la „operaţia subpolară“. S-a întîmplat atunci un lucru incredibil. Arberg ar fi fost cît pe-aci să contramandeze acţiunea dacă n-ar fi insistat Faller.

— De ce-ai primit să-ţi rişti pielea în această afacere ? l-a întrebat ea cînd au rămas singuri. N-ar fi cutezat să te oblige s-o faci dacă n-ai fi stăruit tu însuţi...

Faller nu-i răspunse imediat. Ochii lui trişti urmăreau bezna de afară, prin care zburau spre ţelul călătoriei lor.

— Am motivele mele... spuse el moale într-un tîrziu.

— Adică ? Tonul imperios cu care ea puse această întrebare arăta că aşteaptă un răspuns răspicat.

— Poate că, datorită — şi Faller căută vădit încurcat cuvîntul — ...*interesului* ce mi-l porţi, ar fi normal să-ţi spun totul. Astă noapte va trebui să joc ultima carte, în-

țelegi ? Pentru mine aceasta ar putea fi o răscumpărare a tuturor relelor pe care le-am adus — voit sau nevoit — omenirii. Voi fi fericit să joc această carte, oricît de scump aș plăti-o. Atît pot să-ți spun, deocamdată... În ceea ce te privește, te asigur că mă voi întoarce... că sigur ne vom întoarce împreună...

Undeva, în apropiere, se frînse cu zgomot o creangă uscată. Un animal de noapte își căuta prada sau vizuina, și în Colombina se trezi iar teama.

Din nou izbucniră explozii și din nou inima ei le înregistră, zvîcnind speriată, ca pe tot atîtea semne că Faller trece prin mari pericole.

Fu ispitită să se repeadă pe cărarea pe care dispăruse prietenul ei. Apoi se răzgîndi : dacă revenea încolțit de urmăritori ? Nu, era de datoria ei să-l aștepte aici, lîngă sferoid, doar astfel se înțeleseseră. De atîța nerăbdare însă, ea măsura neîncetat poienița în lung și-n lat.

În sfîrșit, Faller apăru, gonind, în capătul cărării. Nu-i scăpă izbucnirea ei de bucurie, dar, desprinzîndu-se din îmbrățișarea Colombinei, o împinse înaintea lui, spre sferoid :

— Hai, lasă !... Sînt urmărit, n-avem timp de astea !

Ea nu-l înțelese. Adică nu astfel îi înțelese nepoliticosul mijloc de a o trezi la realitate. Bucuria revederii, a faptului că el trăiește o făceau să nu mai fie receptivă la lucruri și la atitudini pe care în alte împrejurări nu le-ar fi iertat.

Abia cînd aparatul se află în înaltul cerului, Colombina își îngădui răgazul de a-l privi mai atent pe Faller.

Acesta se prăbușise chircit în fotoliul pilotului doi. Săltîndu-i capul căzut pe brațe și privindu-i fața, Colombina încremeni :

— Ești rănit, Faller ! strigă.

Ochii lui, puțin stinși, voalați de o lumină stranie, pe care nu i-o mai zărise pînă atunci, o priviră obosiți :

— Da, un pic. La cap.

— Un pic ?! Dar ești desfigurat !

Se apucă să-i spele ușor sîngele de pe față, apoi îl pansă, lipindu-i peste răni pelicule de plastepiteliu.

Îl lăsă — la insistențele lui — să se odihnească puțin, iar ea se concentră asupra aparatelor de comandă.

(SFÎRȘITUL IN NUMARUL VIITOR)

Cronică (en passant fantastică) a șahului

•de EMANUEL REICHER

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

III.

Înflorirea jocului minții în lumea arabă. Primului biograf din istoria șahului i se taie capul.

În dimineața acestei zile a anului 819, chemarea muezinului trezește la viața obișnuită de zi cu zi locuitorii bogatei cetăți a Horasanului. Pentru cîțiva oameni însă, era dimineața unei zile cu totul neobișnuite.

În măreţul palat al califului, în prima cameră pentru oaspeți, chemarea muezinului îl găsește treaz pe Djabir.

În ultima parte a nopții n-a putut dormi, frămîntat de gînduri. Covoarele minunate pe care se odihnește, țesăturile în culori luminoase ce împodobesc pereții, armele iscusit lucrate și obiectele de artă ce-l înconjură din toate părțile, tot luxul acela de un rafinament fără seamăn trezește în el un sentiment straniu, nemaiîntîlnit. Mîndrie calmă, deplină, amestecată cu satisfacția și bucuria împlinirii unui vis frumos. Pentru el, aceste semne ale bogăției valorează numai ca dovezi ale geniului artistic, iar fericirea de a se împărtăși de asemenea frumuseți o datorează doar șahului. Priceperea lui în acest joc primește în sfîrșit o recunoaștere în fața tuturor oamenilor.

*Copilul de 8—9 ani gonit cu nuiaua de lîngă mesele de șah ale celor în vîrstă, băiatul de 13 ani certat de învățător și pedepsit de părinți pentru timpul pierdut în fața „tabiilor“ *, tînărul de 17—18 ani ce sacrifică un veșmînt ales pentru a-și cumpăra în taină o carte cu „mansube**, bărbatul de 22—23 de ani disprețuit pentru nereușita ocupării unei slujbe oficiale*

* Poziții complicate rezultate în urma unor partide de șah, cu rezolvări greu de găsit, surprinzătoare.

** Poziții de șah inventate, în care de obicei una dintre părți, avînd mai puține piese și o poziție aparent mai proastă, reușește să cîștige prin mutări ingenioase, unice.

și a formării unui cămin propriu este același cu omul pe deplin matur la 30 de ani, care acum, ca invitat de onoare al califului, se află în palatul acestuia și a primit chiar din mîna lui, cu o seară înainte, o minunată cupă de aur bătută cu nestemate.

Ia în mînă cupa, se uită îndelung la ea și, în luciul aurului, în strălucirea pietrelor prețioase, în borbotele cizelate, vede adeverirea gîndurilor lui dintotdeauna despre frumusețea jocului de șah, care și el poate aduce omului o înaltă desfătare a minții și a sufletului.

Ceea ce își dorește cel mai mult este ca partidele ce le va juca în zilele următoare cu cei doi puternici și celebri adversari, invitați și ei de calif, să fie atît de frumoase, încît să-i bucure pe toți, aidoma celei mai vrăjite muzici, celor mai fascinante dansuri, celor mai înaripate poezii și povestiri.

. . . .

În a doua cameră de oaspeți a palatului, un bărbat de vreo 40 de ani tresare puțin speriat din somn. Se uită neliniștit în preajmă, pînă ce privirea i se oprește pe măsuța așezată la picioarele lui. Un zîmbet fericit îi luminează fața. Parcă fără voia lui, mîinile i se întind spre măsuță, cuprinzînd în ele minunata cupă primită în dar de la calif. O contemplă din nou cu atenție, socotind cît trebuie să valoreze, cîți bani ar putea primi pentru ea. La lumina zilei, pietrele prețioase ce împodobesc cupa parcă sînt mai mari, mai strălucitoare, dovedind un mare preț.

Ce drum lung pînă aici! Dacă astăzi face parte dintre cei trei jucători de șah aleși din rîndul celor mai buni ca să se întreacă în fața califului, aceasta se datorește nenumăratelor victorii pe care le-a repurtat în ultimul an.

Acest moment al gloriei venise după un șir neîntrerupt de mulți ani în care învățase tenace să-și perfecționeze jocul. A trebuit să înțeleagă din ce în ce mai bine intențiile adversarilor săi și să-și ascundă cît mai mult planurile-i de joc. Să găsească mereu manevre tot mai șirete care să înșele și să surprindă adversarii. Și, mai ales, învățase să fie lucid și să se stăpînească.

Începuse să gîndească despre sine ca despre un luptător înconjurat de vrăjmași gata să-l atingă cu sabia sau cu sulița imediat ce n-ar fi fost atent sau nu le-ar fi ghicit intențiile ; un luptător care să poată judeca repede, dar fără a se pripi, unde, cînd și pe cine să lovească, în așa fel încît să nu riște mai mult decît trebuie.

Toate acestea nu le-a putut realiza pînă n-a dovedit o deplină stăpînire de sine, dar după aceea victoriile lui s-au ținut lanț.

Se simte aproape invulnerabil. Nu pentru că ar cunoaște toate ascunzișurile jocului de șah sau pentru că ar putea rezolva orice poziție. Își aduce aminte de multe mansube sau tabii a căror rezolvare i-a cerut un timp îndelungat. Mîine însă va avea de înfruntat niște adversari în carne și oase, iar în aceasta el, Zairab, se pricepe mai bine decît oricare jucător de șah.

Răsplata învingătorului va fi mare, desigur. Dar nu trebuie să se gîndească la ea. De pe acum este mulțumit pentru că valoarea cupei primite în dar îi poate asigura un trai onorabil pînă la sfîrșitul vieții.

. . . .

În cea de-a treia cameră de oaspeți a palatului, chemarea muezinului nu este auzită.

Așezat pe covor, Abdaldjafar, îmbrăcat cu o grijă ce dovedește că s-a sculat din somn de multă vreme, se uită încordat la un mic eșichier. Pentru el nu mai există nimic în lume în afara figurilor ce închipuie o poziție a uneia dintre puținele partide pe care le-a pierdut.

De multă vreme îl preocupă această poziție. Și atunci cînd s-a jucat partida, și mai tîrziu, a avut senzația că nu alesese cel mai bun plan de joc. Și mereu, cu pasiunea și perseverența care îl caracterizează, Abdaldjafar încearcă noi și noi posibilități. Astăzi i se pare că, în sfîrșit, a găsit ceva care îl mulțumește. Există o rezolvare a enigmei, dar atît de potrivnică felului obișnuit de a continua asemenea poziții încît nici lui nu-i vine să creadă că este adevărată.

De fapt, n-ar trebui să se îndoiască de reușita sa ; chiar și în cele mai simple poziții, el caută soluții noi, neobișnuite, de

o mare profunzime. A studiat și a rezolvat toate mansubele și tabiile din cărțile vremii și a compus el însuși multe.

Din cauza aceasta, tuturor celor ce-l cunoșteau li se părea că jocul de șah nu mai are pentru el secrete și că ar trebui să cîștige deci întotdeauna. Și totuși, cîteodată — e drept, destul de rar — Abdaldjafar pierdea. Pasiunea lui pentru atacuri îndrăznețe și manevre cu totul originale, pentru încheierea fiecărei partide printr-o combinație frumoasă și greu de prevăzut îl făcea să greșească uneori ireparabil. Nu-l încerca după aceea regretul că pierduse, ci se simțea răscolit, avea o durere aproape fizică din pricină că nu putuse realiza pe tabla de șah ceea ce mintea lui gîndise.

Faptul că avea să joace cu redutabilii săi adversari în fața califului nu-i dă emoții deosebite. Deși nu este sigur de victorie, nu-l încearcă frica. Îl interesa doar lupta dificilă pe care urma s-o dea. Va trebui să facă tot posibilul să joace cît mai bine, cît mai frumos, cît mai original.

Lumina din fereastră îl face să priceapă că ziua venise demult. Strînge cu grijă piesele de șah și, privind atent în jur pentru a nu fi pierdut vreuna, zărește cupa primită în dar cu o seară mai înainte din mîna califului. O ia, o mîngîie surîzător, pune în ea piesele de șah și o așază cu grijă în sacul lui de călătorie, lîngă una dintre cărțile cu mansube, de care nu se despărțea niciodată.

. . . .

Istoricul ar Raghib, cronicar al califului, locuia în camera lui special rezervată în palat. Avusese o noapte liniștită, și chemarea muezinului îl trezește din somn, lăsîndu-i un zîmbet pe buze.

Începea o zi bună, la care și-a adus și el o importantă contribuție. Căci el a avut ideea și a pregătit ca în fața califului să se înfrunte cei mai buni luptători ai vremii.

Multe luni chibzuise pe cine să invite la palat. Poate nu i-a ales chiar pe cei mai buni pînă la urmă. Dar s-a oprit asupra lui Djabir, Zairab și Abdaldjafar pentru că ei reprezentau personalități puternice, cu feluri de a gîndi despre șah și stiluri cu totul deosebite.

Ar Raghib cunoștea suficient de bine șatrandjul pentru a înțelege aceste aspecte, dar mai mult i-au fost de folos lungile discuții pe care de mai bine de un an le ducea cu toți jucătorii puternici din cetate.

Și figurile celor trei mari jucători prind viață în mintea lui ar Raghib.

L-au impresionat mult firea poetică și arta de giuvaergiu, de cizelator fin, cu care își construia pozițiile și partidele Djabir. Poziția finală a unei partide cîștigate de el dădea privitorilor o adevărată plăcere estetică, pietrele fiind așezate fiecare cu un rost anume, nici mai multe, nici mai puține decît sînt necesare pentru cîștig. De cele mai dese ori, ca în cele mai celebre tabii și mansube, adversarul învins avea pe tablă mai multe și mai puternice piese, neputincioase însă în fața figurilor inspirat mutate de Djabir pe cele mai potrivite cîmpuri. Acest om va plăcea califului, un suveran care știa să aprecieze frumosul și pe adevărații artiști.

Pe Zairab îl consideră un militar ce-și duce viața de luptă pe tabla de șah. Înzestrat cu un caracter puternic, asemănător marilor conducători de oști, el juca și gîndea șahul ca într-un veritabil război. Adversarii lui pierdeau zdrobiți parcă de o stîncă. Zairab calcula exact tot ceea ce se poate întîmpla și se folosea cu o mare pricepere de cea mai mică greșeală a dușmanului. Pentru el nu exista aventură nechibzuită, nu putea fi luat prin surprindere. Mica lui armată de fildeș și os se mișcă pe tabla de joc ca oștile comandanților întotdeauna învingători. Pe el califul, desigur, îl va iubi, aducîndu-i aminte de anii în care, tînăr fiind, în fruntea a mii și mii de luptători, cu sabia într-o mînă și coranul în cealaltă, visa să supună întreaga lume voinței sale.

Abdaldjafar i se pare un om mereu în căutarea adevărului. Pasionat pînă la uitarea de sine, el putea sta timp îndelungat în fața eșichierului, încercînd mereu să afle cele mai bune căi de joc, în pozițiile cele mai ciudate. Nu era niciodată mulțumit, chiar și după cîștigarea unor partide foarte grele. De multe ori arăta, cu mutări din cale afară de ingenioase, cum s-ar fi putut apăra mai bine adversarul său, și aceasta nu pentru a-și mări faima, ci pentru plăcerea adevărului. Pierdea

uneori copilărește, greșind din cauza impulsivității, alteori pierdea pentru că își asumase riscuri prea mari, nejustificate. Dar întotdeauna partidele lui erau tulburătoare prin căutarea înfrigurată a perfecțiunii, a adevărului în șah. Califul, care de atîția ani încurajează științele vremii mai mult chiar decît îngăduie coranul și care urmărește cu interes și bucurie orice realizare a minții omenești, îl va prețui de bună seamă pe Abdaldjafar, asemuindu-l cu aceia care, depășindu-și vremea, încearcă să deschidă drumuri noi gîndirii.

Iar el, istoricul ar Raghib, va consemna în cronicile lui evenimentul. Și va scrie despre el în așa fel încît cei ce-l vor citi să înțeleagă frumusețea șahului și a acestor ani în care înțelepciunea și bunăvoința califului au dat posibilitate unor supuși ai săi să arate puterea minții omenești.

Nu vom cunoaște, probabil, niciodată rezultatul înfruntării celor trei mari șahiști arabi, ale căror figuri rămîn învăluite de negura legendei, deși numele lor au fost consemnate de istoric. Ceea ce socotim semnificativ în varianta pe trei sferturi fantastică pe care am propus-o cititorilor este faptul că acești maeștri răsăriteni sintetizează caracteristicile majore ale șahiștilor din toate vremurile.

. . . .

Mulți ani mai tîrziu, în orașele Orientului arab, numărul de jucători de șah este din ce în ce mai mare. Se stabilesc cinci categorii de jucători și se introduce titlul de onoare de naim, *adică mare maestru. Mai mult încă, apare faimoasa „Carte despre marii șahiști" scrisă de Abdalabbas Serahși. Curînd după aceea, în anul 899, primului biograf din istoria șahului i se taie capul din ordinul califului de atunci. Oare acest sfîrșit bizar să fi fost rezultatul unor intrigi de palat sau, pur și simplu, al instigațiilor unui șahist netrecut în carte?*

Jocul de șah, răspîndit de expansiunea economică și militară a lumii arabe în secolele IX și X, ajunge în Europa prin Spania și Italia, cîștigînd pentru frumusețile lui un număr din ce în ce mai mare de admiratori.

În Europa secolelor XI și XII începe o nouă și uimitoare aventură a șahului.

(CONTINUAREA IN NUMARUL VIITOR)

Cel de-al treilea concurs național de literatură științifico-fantastică

Cu prilejul aniversării a 25 de ani de la proclamarea Republicii, colecția noastră organizează cel de-al treilea concurs de povestiri științifico-fantastice, deschis autorilor ce nu fac parte din Uniunea Scriitorilor.

Tema generală a concursului este viitorul patriei noastre socialiste. Profilul României de mîine va purta și amprenta visurilor, a năzuințelor și a ideilor pe care le au tinerii de astăzi, ce vor fi contemporani activi ai secolului XXI. De aceea, lucrările trimise la acest concurs vor putea constitui un bilanț anticipat al marilor realizări de mîine.

Vor fi acordate următoarele distincții :

— **Premiul I — 4 000 lei**
— **Premiul II — 3 000 lei**
— **Premiul III — 2 000 lei**
— **Cinci mențiuni a cîte 1 000 lei**

Candidații sînt rugați să-și trimită lucrările pînă la data de 15 decembrie a.c. pe adresa Colecția „Povestiri științifico-fantastice“, Piața Scînteii 1, București, adăugînd pe plic mențiunea „Pentru concursul S.F.“ Rezultatele concursului vor fi comunicate la începutul anului 1973.

Juriul este alcătuit din : **Ion Hobana** (președinte), **Ion Chițu, Ovid S. Crohmălniceanu, G. Dimisianu, Dorel Dorian, Silvian Iosifescu, Vlaicu Radu, Adrian Rogoz.**

Povestirile vor avea între 5 și 30 de pagini dactilografiate la 31 de rînduri, pe o singură parte a filei.

Lucrările urmează a fi semnate cu pseudonim. Un al doilea plic anexat manuscrisului — plic care va fi deschis după terminarea lucrărilor juriului — urmează a preciza numele și adresa participantului.

După decernarea premiilor și a mențiunilor, lucrările respective vor fi publicate în mai multe numere ale colecției, sub titlul : **„Un bilanț al visurilor“.**

UMOR

de SANDU LUCIAN

LOVE STORY — 3001

— In ce incubator te-ai realizat și ce perioadă de înjumătățire ai ?

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual .... 24 lei*
- *pe șase luni .... 12 lei*
- *pe trei luni .... 6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile PTTR la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

• • AUGUST 1973

PREȚUL 1 LEU | 41007